

desni pak se razprostira reški predkraj Sušak, kamor nameravajo, ali vsaj želijo s časom iztirati in naseliti Hrvate, da bodo kraljevali potem v Reki, ali sami Italijani, ali pa sami Mažari. Če bode to že jutri, ali kmalu, ali sploh kedaj, to pa natanko še ni znano. Lahko pride pa še tudi do tega, da se bosta poslednjič te dve narodnosti še stepli med saboj, kedo bo ostal gospodar v Reki. Slabe volje za to ne bo manjkalo niti Italijanom, niti Mažarom. In taisti dan bo morebiti Avstrija pogrešala hrabrega bana Jelačić-a, ki bi določno rekel: „Stojte! tukaj smo mi doma!“ Pa, — pustimo to za en pot!

Ko sem prestopil most čez Rečino, pokazal se mi je koj onkraj ceste obzidani vhod gori na sv. Trsat. Dohod je jako prijeten. Kamnite stopnice (njih 414) menjajo se v amfiteatraličnih odstavkih z zmerno napeto tlakano potjo, drevje ob njej dela prijetno senco in tudi klopi ob strani pota vabijo k odpočitku one, katere ovira nagle hoje trudnost, ostarelost ali tudi le komoditeta. K levi odpirala se mi je tesna globoka dolina, iz katere mi je prijetno donelo na ušesa vodno šumljanje peneče se Rečine; čuti je bil tudi ropot iz velike mehanične papirnice, ki je pozidana ob imenovani reki. Več malih kapelic ob potu vabi tudi romarje k pobožnemu počesčenju v njih razpostavljenih sv. podob. Ko sem došel vrh stopnic, nahajal sem se 135 m visoko nad planoto Jadranskega morja, pred manoj razprostiral se je plani prostor, imenovan že od nekdanj „Ravnica“, konec njega naravnost pred manoj stala sta trsatska romarska cerkev in njej tikoma k desni prizidan frančiškanski samostan, k levi od cerkve širil se je trg Trsat, pod njim njegova farna cerkvica, posvečena sv. Juriju, na koncu trga pa nad strmo globokim prepadom reke Rečine kazale so se mi razvaline starodavnega Frankopanskega grada, kateremu je zdaj prizidan novi gradič sedajnega lastnika grofa Nungent-a. V grajski hišni kapelici nahaja se rakev za pokojnike imenovane grofovsko rodovine. (Dalje sledi)

Vabilo k družbi sv. Mohorja.

Z dném 5. prihodnjega meseca se konča nabiranje Mohorjevih družbenikov za leto 1894. Zatorej prijazno prosimo č. č. g. g. poverjenike, vse goreče duhovnike in druge cenjene rodoljube, naj bi se zopet blagovoljno potrudili družbo ohraniti, kolikor se dá, vsaj v dosedanjem njenem svitu; vse mile Slovence pa iskreno vabimo, naj bi pristopili, kolikor moč, še obilnejše, zlasti oni, kateri se nam dozda še niso hoteli pridružiti. Res, izgubo ima, kdor se družbi odteguje, dobiček pa obilen in mnogostransk, kdor ji pristopi!

Knjige, ktere se udom pripravljajo za samo jeden goldinar, se že same po sebi toplo priporočajo iz več razlogov:

1.) „Velike zgodbe sv. pisma“, da nas do dobra poučijo o dogodkih božjega razodetja in s tem sveto vero bolje razjasnijo ter v njej potrdijo. Če bodo Slovenci pridno in pazljivo čitali to knjigo, bodo menda med pr-

vimi na svetu v polni meri, kot narod, izpolnjevali želje sv. očeta Leona XIII., ki so nedavno v krasni encikliki priporočali, naj se prav marljivo goji svetopisemska veda.

2.) „Krščansko devišstvo“, knjiga neumrljivega škofa Slomškega, naj bode znanprej v rokah vsake bolj odrasle slovenske deklice, kakor „Življenja srečen pot“ v rokah vsakega mladeniča, da se naš mladi priraščaj, upanje boljše prihodnosti, srečno ohrani v svojem najlepšem cvetu za svet in nebesa. Le nepokvarjena mladež more in mora biti trdna podlaga krščanski družini, ktera jedina je najzanesljivejši steber svete katoliške cerkve in vsakega omlkanega, torej tudi slovenskega naroda.

3.) „Umni živinorejec“ hoče slovenski gospodarski narod podpirati v gmotnem blagostanju, ker bo učil umno ravnati pri živinoreji. Saj vsakdo dobro ve, koliko izgube ali škode učinkuje nevednost v tem oziru, kakor tudi nemarnost. Nevedni v tej važni panogi gospodarstva naj bi ne bili: noben hlapec, nobedena dekla, še manj pa slovenski gospodar ali gospodinja, domači sin ali hči!

Temu namenu, poučevati v gospodarskih in vsakdanjih potrebah življenja, služila bode tudi nadaljevana knjiga:

4.) „Naše škodljive rastline v podobi in besedi“, III. snopič.

Knjigi 5. in 6.: „Slovenske Večernice“ in „Koledar družbe sv. Mohorja“, z mnogimi krajšimi poučnimi sestavki, povestmi, življenjepisi itd. ste namenjeni duševnemu razvedrilu in vsakdanjim potrebam. Slovenci, sezite pridno po teh knjigah, zdaj je še čas za to!

„Krščansko devišstvo“ se more tudi vezano naročiti, dodati je treba za knjigo v platno vezano z rudečo obrezo 40 kr., v usnje z zlato obrezo 60 kr.

Ker moramo sestavo in stavek „imenika“ kmalu pričeti: prosimo najuljudneje, da se nam vpisovalne pole pošljejo o pravem času; zamude družbi mnogo otežujejo delo.

V Celovcu, dne 17. svečana 1894.

Odbor.

Poučni in zabavni drobiž.

General — doktor. Gotovo je kaj redkega, da bi kak general bil doktor zdravilstva. V francoski vojski je tak general, to je nedavno s častno legijo odlikovani general Canouge. Ta je v mladostnih letih se hkrati bavil z zdravilsko in vojaško znanostjo. Isti dan je dobil poročniški čin in doktorski klobuk.

Ženska gimnazija v Berlinu je tako vrejena, da je pridna dekleta dovrše v treh letih, da napravijo zrelostni ispit in potem pojdejo na vseučilišče. Osnovati mislijo na ti gimnaziji več brezplačnih mest. Osnoval se je poseben odbor, ki nabira doneske. Oklic, ki ga je izdal ta odbor, podpisalo se je več učenih mož, mej drugim fizik Helnholtz in Bunsen. Vidi se, da učenjaki drugače sodijo o ženskih študijah, nego nekateri pri nas.

Časnikarjeva devetdesetletnica. Dne 12. t. m. je proslavljal svojo devetdesetletnico odgovorni urednik Fremdenblattov bar. Blumencron. Rojen je dne 12. februarija 1804. l. na Dunaju. Skoro trideset let je že odgovorni urednik pri omenjenem listu. On je gotovo jeden najstarejših časnikarjev na svetu. Dunajski mestni zbor mu je pri tej priložnosti podelil zlato Salvatorsko svetinjo.